

Anar fent

Com estàs?
Anar fent.
Quants cops deu repetir-se, cada dia, aquesta senzilla interacció que, amb tan poques paraules, pot arribar a dir tantes coses? Tots l'hem reproduït mil vegades. D'entrada, la pregunta sol ser una simple fórmula de cortesia que, en pocs casos, demana sinceritat en la resposta i l'"anar fent" és una manera de sortir-se'n sense haver d'exhibir fantasmes ni posar l'interlocutor en un compromís que, d'altra banda, poques vegades busca. Els humans som animals socials amables per naturalesa. L'experiència ens diu que, en la majoria de casos, si responem amb la lletania de malures, problemes i maldecaps que pot molt ben ser que en aquell moment modelin el nostre estat d'ànim, l'interlocutor va canviant la cara i va mostrant-se incòmode a mesura que avança l'al·locució i, en el millor dels casos, resta educadament en silenci fins que, quan hem acabat, s'afanya a canviar de tema o, en el supòsit més patètic, ho rebut amb la seva pròpia lletania de malures, problemes i maldecaps, com si fos una competició. L'"anar fent" és un recurs per no mentir i evitar el tràngol a l'altre i, de retruc, a nosaltres mateixos. Deixa entendre, acompanyat del to i de l'expressió facial pertinents, tot el

que l'altre vulgui copsar. Si vol saber què hi ha al darrere, ja insistirà. Sovint, el que el fa enrere és la por de no saber què dir després, tot i que normalment n'hi hauria prou amb un silenci solidari o amb un gest agradable que transmetés un pessic de tendresa. Si no vol allargar la qüestió i incomodar-se, farà veure que no s'ha adonat del deix amarg de la resposta i farà evolucionar la conversa amb un comentari banal o, com a molt, es despenjarà amb una frase de l'estil "ja és molt, si podem anar fent". La intenció de la pregunta, d'altra banda, també depèn del coneixement que qui la fa té del destinatari. Si en coneix algun daltabaix recent, o sap que ho està passant malament per qualsevol causa, el to serà més càlid i potser hi haurà algun gest o una mirada de complicitat. Això, però, no vol dir que esperi rebre gaire més resposta que aquest "anar fent".

Tots tenim els propis maldecaps i déu nos en guard d'haver d'escoltar els de tothom. Al capdavall, no ens queda cap més remei que anar fent. Se'ns moren persones a qui estimem, perdem la feina, passem intenses crisis de parella, ens barallem amb els amics, els fills ens treuen de polleguera... però no tenim alternativa, hem d'anar fent. I això ens passa a tots. Dia sí, dia també.

Sort en tenim, de l'anar fent. I tant que s'agraeix, d'altra banda, quan ensopegues amb algú que, sense necessitat de dir res més que la pregunta inicial, és capaç d'escoltar-te amb empatia quan evites la fórmula previsible i et deixes anar.

